

Arrest

nr. 227 257 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1983.

Op 1 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) een beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.-H.]

Voornaam: [T.]

Geboortedatum: 01.01.1983

Geboorteplaats: [S.]

Nationaliteit: Jemen (Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 01.04.2019

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van ZAVENTEM op 31.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van documenten die hem niet toebehoren . (PV nummer [...] van de politie zone van ZAVENTEM

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 31.03.2019 door de politiezone van ZAVENTEM en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van documenten die hem niet toebehoren . (PV nummer [...] van de politie zone van ZAVENTEM

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Op 1 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Op 3 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“11.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.2.2. Verzoekende partij vroeg op 3 april 2019 een asielaanvraag in in België. Haar asielaanvraag is nog steeds hangende. Verzoekende partij is haar land ontvlucht omwille van vrees voor haar leven. Het CGVS moet zich nog buigen over de asielaanvraag van verzoekende partij.

De huidige verwijderingsbeslissing is dan ook onverenigbaar met de hangende asielaanvraag van verzoekende partij. Immers, een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de beslissing werd genomen voorafgaand aan het verzoek tot internationale bescherming. Nochtans heeft de verzoekende partij bij haar hoorrecht reeds gesteld dat zij internationale bescherming wou aanvragen. Alvorens haar de kans te geven dit effectief te doen, heeft de verwerende partij eerst de thans bestreden beslissing opgemaakt. Nochtans wordt ook een verzoek tot internationale bescherming door de verwerende partij geregistreerd.

Het gevoerde verweer is dus niet ernstig.

11.2.3. Bovendien is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij bevindt zich nog steeds in een lopende asielpcedure (dd. 3 april 2019). Indien verzoekende partij internationale bescherming krijgt in België, dan wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van verblijfsrecht (en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

11.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

3.1.2. De verwerende partij heeft in haar nota met opmerkingen als volgt op het tweede middel in het verzoekschrift gerepliceerd:

“De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen voorafgaand aan het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming. Derhalve kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie nog een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zou hebben afgegeven op het ogenblik dat de verzoekende partij reeds haar verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Terwijl de kritiek van de verzoekende partij hoe dan ook grondslag mist, gelet op de duidelijke bepaling van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dewelke het volgende stipuleert:

De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.

Verweerder benadrukt dat aldus door de Belgische wetgever uitdrukkelijk werd ingeschreven dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) niet aantast, met dien verstande dat de uitvoerbaarheid van de betrokken verwijderingsmaatregel wordt opgeschort voor de duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voormelde duidelijke wettelijke bepaling is er volstrekt geen reden om op grond van het rechtzekerheidsbeginsel, laat staan om “redenen van duidelijkheid” de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen. Integendeel strijdt het standpunt van de verzoekende partij manifest met artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt, benadrukt verweerder dat dergelijke bewering niet kan worden aangenomen, nu -opnieuw- moet worden benadrukt dat de uitvoerbaarheid is opgeschort gedurende de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie reeds in de bestreden beslissing had moeten motiveren nopens een gebeurlijke schending van artikel 3 EVRM, dan nog staat vast dat de verzoekende partij op heden geen belang meer kan laten gelden bij dergelijke kritiek, nu vaststaat dat het door de verzoekende partij aangehaalde risico integraal zal worden onderzocht door de bevoegde asielinstanties.

De verzoekende partij kan volstrekt niet aannemelijk maken dat zij ingevolge de bestreden beslissing dreigt te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM, nu de bestreden beslissing pas uitvoerbaar zal worden nadat een onderzoek is gevoerd naar de mate waarin de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingestatus, dan wel voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij betoogt dat de bescherming van artikel 3 EVRM ruimer is dan deze verleend door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zodat artikel 3 van het EVRM nooit werd onderzocht in het kader van de asielaanvragen omdat daarin enkel werd nagegaan of de verzoekende partij voldoet aan de drie constitutionele voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, gaat zij voorbij aan het feit dat ook een onderzoek werd gevoerd naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 127.395 dd. 24.07.2014)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel niet verenigbaar is met het verzoek tot internationale bescherming dat zij heeft ingediend. De bestreden beslissing werd genomen op 1 april 2019, terwijl de verzoekende partij pas op 3 april 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment gekende feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Daar de verwerende partij niet kon weten van het verzoek om internationale bescherming dat dateert van twee dagen na de bestreden beslissing, kon zij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten er ook geen rekening mee houden.

De verzoekende partij houdt echter voor dat de verwerende partij reeds voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van haar voornemen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij betoogt dat zij dit heeft verteld in haar gehoor bij de politie van Zaventem. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 31 maart 2019 werd gehoord: *“Betrokkene werd gehoord op 31.03.2019 door de politiezone van ZAVENTEM en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”* Er wordt niet gemotiveerd aangaande het voornemen van de verzoekende partij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of omtrent enige vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst.

In het administratief dossier bevindt zich een gehoorverslag waar meerdere vragen, in het Nederlands, Frans en Engels, worden gesteld, waaronder de vraag: *“Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland of naar het land waar u een asielaanvraag*

indiende". Echter zijn de antwoorden op al deze vragen opgeschreven in een voor de Raad niet-verstaanbare taal, in een voor hem onleesbaar alfabet.

In het administratief dossier bevindt zich geen vertaling van het betrokken stuk of relevante onderdelen ervan. Op de terechtzitting van 4 september 2019 wordt nog gevraagd aan de verwerende partij of zij een vertaling kan bijleggen van het gehoorverslag. Enige vertaling kon echter niet voorgelegd worden. In het administratief rapport van de politie van 31 maart 2019, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, wordt onder punt 7 "*Verhoor van de betrokkene*" enkel verwezen naar het gehoorverslag, waardoor er ook uit dit stuk geen informatie kan gehaald worden.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit het betrokken stuk waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, niet kan afgeleid worden of zij hieruit wel de juiste conclusie heeft getrokken. Op dit vlak is het voor de Raad dan ook onmogelijk om zijn wettigheidstoetsing door te voeren. Gelet op het gegeven dat de antwoorden van het gehoorverslag niet opgesteld zijn in een voor de Raad begrijpbare taal is de Raad in de onmogelijkheid om na te gaan of de keuze van de verwerende partij om niet te motiveren aangaande het voornemen van de verzoekende partij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of omtrent artikel 3 van het EVRM correct was. Bijgevolg kan er niet worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover de dienst beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RVS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek, nu zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en haar vrees om terug te keren naar haar land van herkomst aldus onderzocht zal worden, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet dienstig kan steunen op de daden van de verzoekende partij om haar eigen tekortkomingen goed te praten. Bovendien herhaalt de Raad dat hij zich dient te plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij toen niet is nagegaan is of er enig probleem is omtrent artikel 3 van het EVRM, terwijl de verzoekende partij volhoudt dat zij dit wel heeft aangehaald in haar gehoor. Echter kan uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt niets afgeleid worden, daar er geen vertaling werd voorzien. De kritiek in de nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS